

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 686/2015
12.08.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Милунке Цветковић, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Ћ., због кривичног дела отмица из члана 64. став 1. Кривичног закона Републике Србије (КЗ РС), одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Г.Д., поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Врању 2К бр. 112/12 од 27.04.2015. године и 3Кв бр. 112/15 од 09.06.2015. године, у седници већа одржаној дана 12. августа 2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ као основан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Ћ., па се **УКИДАЈУ** правноснажна решења Вишег суда у Врању 2К бр. 112/12 од 27.04.2015. године и 3Кв бр. 112/15 од 09.06.2015. године, а предмет враћа том суду на поновно одлучивање.

Образложење

Решењем Вишег суда у Врању 2К бр. 112/12 од 27.04.2015. године, окривљеном М.Ћ. досуђен је износ од 439.500,00 динара на име трошкова за ангажовање браниоца у кривичном поступку тог суда 2К бр. 112/12. Истовремено је одређено да ће се ови трошкови исплатити на терет буџетских средстава Републике Србије у року од 15 дана по правноснажности решења.

Решењем ванпретресног већа Вишег суда у Врању 3Кв бр. 112/15 од 09.06.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног М.Ћ. – адвоката Г.Д., изјављена против решења Вишег суда у Врању 2К бр. 112/12 од 27.04.2015. године.

Против наведених правноснажних решења, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног М.Ћ. – адвокат Г.Д., због повреде

закона из члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да се побијана решења укину и предмет врати Вишем суду у Врању на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд одржао је седницу већа у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би присуство странака било од значаја за доношење одлуке, па је након разматрања списка предмета и правноснажних решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев је основан.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 19Кж1 број 1298/13 од 18.03.2015. године, потврђена је пресуда Вишег суда у Врању 2К бр. 112/12 од 04.03.2013. године, којом је према окривљеном М.Ћ. на основу члана 354. став 1. тачка 3. ЗКП одбијена оптужба за кривично дело отмица из члана 64. став 1. КЗ РС услед наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења.

Бранилац окривљеног, адвокат Г.Д., поднео је дана 17.04.2015. године, надлежном Вишем суду у Врању, трошковник – специфицирани захтев за исплату трошкова поступка који се односе на награду и нужне издатке браниоца у укупном износу од 730.500,00 динара.

Решењем Вишег суда у Врању 2К бр. 112/12 од 27.04.2015. године, окривљеном М.Ћ. је досуђен износ од 439.500,00 динара на име трошкова ангажовања браниоца у кривичном поступку тог суда 2К бр. 112/12. У образложењу је наведено да је бранилац окривљеног – адвокат Г.Д. захтев за накнаду трошкова истакао последњи пут у завршној речи у поступку пред вишим судом у Врању 2К бр. 112/12 а да након тога постоје трошкови који су настали на име одговора на жалбу јавног тужиоца од 06.04.2013. године у износу од 30.000,00 динара и на име присуства на две седнице већа пред Апелационим судом у Нишу од 04.02.2015. године и 18.03.2015. године у укупном износу од 63.000,00 динара, те да суд сходно одредби члана 262. ЗКП не може да досуди ове износе обзиром да до окончања главног претреса не постоји истакнут захтев о наведеним трошковима.

Прихватајући у свему као правилне ставове и разлоге из првостепеног решења, ванпретресно веће Вишег суда у Врању је решењем ЗКв број 112/15 од 09.06.2015. године одбило као неосновану жалбу браниоца окривљеног, изјављену против првостепеног решења.

Међутим, поступајући на овај начин, побијаним решењима учињена је повреда закона, и то конкретно повреда одредаба члана 441. став 4. ЗКП, што се основано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Наиме, оцењујући неоснованим захтев браниоца окривљеног М.Ћ., у делу који се односи на трошкове који су настали након доношења пресуде 2К бр. 112/12 од 04.03.2013. године, и то на име одговора на жалбу јавног тужиоца од 06.04.2013. године, те на име присуства на две седнице већа пред Апелационим

судом у Нишу од 04.02.2015. године и 18.03.2015. године, Виши суд у Врању се у побијаним решењима позива на одредбу члана 262. став 2. ЗКП, закључујући да је у овом делу захтев браниоца неоснован, обзиром да не постоји истакнут захтев до завршетка главног претреса.

Међутим, одредбом члана 262. став 2. ЗКП, нити било којом другом одредбом кривичног процесног закона, а ни другим прописом којим се уређује накнада трошкова у кривичном поступку (Правилник о накнади трошкова у судским поступцима – „Службени гласник РС“ бр. 57/93 и 69/2011) није прописана, изричито, обавеза браниоца да захтев за накнаду трошкова одбране постави до завршетка претреса, већ је одредбом члана 262. став 2. ЗКП прописано да се подаци о висини трошкова и захтев за њихову накнаду могу поднети најкасније у року од једне године од дана правноснажности пресуде или решења које одговара пресуди.

Имајући у виду наведено, те чињеницу која произилази из списка предмета – да је у конкретном случају специфицирани захтев браниоца окривљеног М.Ћ. за исплату трошкова поступка који се односе на име састава одговора на жалбу и на присуство седницама већа пред Апелационим судом у Нишу, достављен суду у оквиру рока прописаног одредбом члана 262. став 2. ЗКП, то је очигледно да је овај захтев био подобан основ за доношење решења о висини трошкова поступка у овом делу, а што се основано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног. При томе, Виши суд у Врању је, као првостепени, у обавези да донесе одлуку о висини трошкова насталих у првостепеном поступку, дакле и на име састава одговора на жалбу тужиоца, изјављену од стране браниоца окривљеног М.Ћ., док је Апелациони суд у Нишу, као другостепени, на основу одредбе члана 267. ЗКП у обавези да донесе решење о висини трошкова на име присуства браниоца седницама већа одржаним пред Апелационим судом у Нишу дана 04.02.2015. године и 18.03.2015. године, уколико за те трошкове постоји благовремени захтев.

Како је, дакле, побијаним правноснажним решењима учињена повреда закона на штету окривљеног, то је Врховни касациони суд усвајањем захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Ћ. – адвоката Г.Д., укинуо побијано решење и предмет вратио Вишем суду у Врању на поновно одлучивање, који ће у поновном поступку имати у виду примедбе изнете у овој пресуди, те донети правилну и закониту одлуку.

Приликом доношења одлуке, Врховни касациони суд није се упуштао у разматрање захтева за заштиту законитости у делу у којем се правноснажна решења побијају због непризнавања дела трошкова на име посета браниоца окривљеном у притвору, налазећи да је реч о чињеничном питању (по оцени суда о потребном броју посета браниоца окривљеном у притвору ради припремања одбране), а из ког разлога, због повреде закона, окривљеном и његовом браниоцу није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП.

Са свега изложеног, а на основу члана 492. став 1. тачка 1) ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица,с.р.**

**Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.**